

4) den avlidnes barnbarn och syskon, om de äro under 18 år eller utan hänsyn till ålder, såvida de på grund av kroppsligt eller andligt lyte äro oförmögna att förtjäna sitt uppehälle och de tillika äro föräldralösa eller om deras föräldrar, ehuru i livet, äro oförmögna att försörja dem.

Utgår ersättningen i form av årlig ränta, skall maximigränsen för totalsumman av de årliga utbetalningarna till samtliga efterlevande icke understiga två tredjedelar av den avlidnes årliga arbetsförtjänst.

Utgår ersättningen i form av ett kapital, skall maximigränsen för totalsumman av de kapitalbelopp, som utbetalas till samtliga efterlevande, icke understiga det kapitaliserade värdet av en ränta motsvarande två tredjedelar av den avlidnes årliga arbetsförtjänst.

IV.

De genom olycksfall i arbete skadade personernas fackliga nyutbildning bör tryggas genom åtgärder, som den nationella lagstiftningen finner tjänligast.

Regeringarna böra uppmuntra anstalter, som bereda sådan utbildning.

3.

Rekommendation angående den rättsliga behandlingen av tvister om ersättning för olycksfall i arbete.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående den rättsliga behandlingen av tvister om ersättning för olycksfall i arbete, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

I betraktande av att tvister rörande ersättning för olycksfall i arbete hänföra sig icke blott till tolkning av lagars och förordningars text, utan även till yrkesspörsmål, som kräva en ingående kännedom om arbetsförhållandena, i all synnerhet om företagens natur, arten av de risker de erbjuda, förhållandet mellan arbetet och olycksfallet, sättet för lörens beräkning, graden av arbetsoförmåga, möjligheten för utbildning till nytt yrke;

i betraktande av att arbetare och arbetsgivare besitta den nödvändiga kompetensen i yrkesfrågor och att deras deltagande i den rättsliga behandlingen av tvister om ersättning för olycksfall i arbete erbjuder möjlighet att komma till rättvisare avgöranden;

i betraktande av att arbetsgivares och arbetares deltagande i sådan behandling i många länder kan åvägabringas utan rubbning av den bestående judiciella organisationen,

anbefaller konferensen varje medlem av den internationella arbetsorganisationen att taga under övervägande följande principer och regler:

I.

Tvister, som röra ersättning för olycksfall i arbete, böra företrädesvis underställas specialdomstolar eller skiljenämnder, vilka — med eller utan vanliga domare — bestå av ett lika antal arbetar- och arbetsgivarrepresentanter, tillsatta att fungera som domare av sina respektive organisationer eller på deras förslag eller tillsatta av arbetsgivar- och arbetarrepresentanter inom andra sociala institutioner eller av särskilda valorgan för arbetsgivare och arbetare.

II.

Då tvister rörande ersättning för olycksfall i arbete förekomma inför de allmänna domstolarna, skola dessa, på begäran av endera parten, höra arbetare och arbetsgivare i egenskap av experter, så snart tvisten hänförs sig till ett yrkesspörsmål och i synnerhet då den gäller graden av arbetsoförmåga.

4.

Förslag till konvention angående ersättning för yrkessjukdomar.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrå sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående ersättning för yrkessjukdomar, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillförsäkra personer, som falla offer för yrkessjukdomar, eller deras rättsinnehavare en ersättning grundad på de allmänna principerna i den nationella lagstiftningen angående ersättning för olycksfall i arbete.

Denna ersättning skall icke vara lägre än den, som i den nationella lagstiftningen stadgas för skada till följd av olycksfall i arbete. Med detta förbehåll skall det stå varje medlem fritt att, vid fastställandet i den nationella lagstiftningen av de villkor, enligt vilka ersättning för ifrågavarande sjukdomar skall betalas, och vid tillämpningen på dessa sjukdomar av sin lagstiftning om ersättning för olycksfall i arbete, vidtaga sådana förändringar och anpassningar, som kunna anses tjänliga.

§ 2.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att anse som yrkessjukdomar de sjukdomar och förgiftningar, som framkallas av de i efterföljande förteckning upptagna ämnena, då dessa sjukdomar eller förgiftningar drabba arbetare tillhörande industrier eller yrken, som finnas upptagna på motstående plats i förteckningen, och